

Sygn. akt X C 2517/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zapłatę od pozwanej E. R. kwoty 1.544,35 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana otrzymała określoną w pozwie kwotę pieniężną na podstawie umowy bankowej pożyczki zawartej w dniu 29 kwietnia 2008r. o numerze (...), jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu. Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na nim zobowiązania do zwrotu otrzymanej kwoty, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie i pierwotny wierzyciel wezwał pozwaną do jej zapłaty. Pomimo upływu wyznaczonego terminu pozwana nie dokonała zapłaty. Wobec powyższego, w dniu 15 maja 2015r. (...) Bank S.A., będący następcą prawnym pierwotnego wierzyciela po połączeniu poprzez przejęcie całego majątku (...) Bank (...) S.A., zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

Jednocześnie powód wskazał, że określona wyżej umowa przelewu (cesji) wierzytelności została ograniczona o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tj. Dz. U. z 2003r. Nr 153, poz.1503). powód wskazał, że potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem, była przedmiotem przedstawionej umowy przelewu (cesji) wierzytelności, jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Powód wskazał, że elektroniczny załącznik do umowy cesji wierzytelności jest równoważny z załącznikiem w wersji papierowej, zawiera on dane niezbędne do zidentyfikowania zarówno stron jak i samego stosunku zobowiązaniowego łączącego stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Dane te również zostały wymienione w papierowym załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Strona powodowa na potrzeby niniejszego postępowania, przedłożyła wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Powód podał też, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 30 maja 2017r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu (upoważnienie zawarte w dokumencie obejmującym pełnomocnictwo procesowe z dnia 02 stycznia 2017r.) i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji.

Zadłużenie pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu stanowi kwotę 1.544,35 zł, w skład którego wchodzi: należność główna w wysokości 848,69 zł, odsetki naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 58,43 zł, odsetki karne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 510,65 zł oraz odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową od dnia cesji wierzytelności do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu w kwocie 126,58 zł.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana E. R. otrzymała określoną w umowie bankowej pożyczki z dnia 29 kwietnia 2008r. kwotę pieniężną w pierwotnej wysokości 1.544,35 zł, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 30 maja 2017r. k. 12).

W dniu 15 maja 2015r. (...) Bank S.A., podczas zawierania z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowy przelewu wierzytelności, scedował na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S.A. Na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, stanowiła kwota 1.544,35 zł tj. należność główna w kwocie 848,69 zł oraz kwota 695,66 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez stronę powodową od dnia następującego po dniu cesji, tj. 16 maja 2015 r. do dnia 30 maja 2017r. tj. trzy dni przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 30 maja 2017r. k. 12., umowa cesji wierzytelności z dnia 15 maja 2015r. k. 13-17, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji - k. 18).

W dniu 12 kwietnia 2017r. powód wygenerował pismo, zachęcające pozwaną do uregulowania zadłużenia, wynikającego z umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem.

(pismo powoda z dnia 12 kwietnia 2017r. k. 19).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwaną (pозwana w ogóle nie odniosła się do żądania pozwu)

W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby dochodzone roszczenie, w następstwie umowy cesji rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby przedmiotowa wierzytelność w istocie była przedmiotem cesji, a także aby pozwana była związana umową kredytową, na którą powołuje się powód, a z której wynikałby obowiązek zapłaty na rzecz wierzyciela.

W myśl art.509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie prawa z nią związane, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód nie wykazał jednakże należyście, że na mocy umowy cesji jej przedmiotem była wierzytelność, której wyegzekwowania na drodze sądowej aktualnie się domaga. Nie usuwa tych wątpliwości sporządzenie przez powoda wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Przede wszystkim co do przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a powodem (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. nie został on prawidłowo sporządzony. Załączony wydruk oznaczony jako wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie ma żadnej mocy dowodowej, nie jest bowiem opatrzony podpisami osób uprawnionych do reprezentacji. Wydruk jest ponadto kserokopią, niepoświadczoną za zgodność z oryginałem. Ponadto powód powinien załączyć każdorazowo nośnik CD, zawierający pliki z zapisanymi wierzytelnościami. Utrwalenie w tej formie pełni bowiem między innymi funkcję ochronną, przeciwdziałającą ewentualnemu przerobieniu czy też innym manipulacjom. Brak jest możliwości takiej weryfikacji w sytuacji przedłożenia przez stronę wyciągu z elektronicznego załącznika.

Wskazane powyżej dokumenty nie spełniają wymogu dokumentu i tym samym nie mogły potwierdzić okoliczności wskazywanych przez powoda. Nie stanowią dowodu, na podstawie którego można czynić w sprawie ustalenia faktyczne. Należy podnieść, że charakter kserokopii był wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, dość przywołać uchwałę z dnia 29 marca 1994 r. III CZP 37/94, w której stanął na stanowisku, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Może być jednak uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału poprzez umieszczenie na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Wówczas dopiero można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Tego wymogu we wskazanych wyżej dokumentach powód nie dopełnił.

Dodatkowo podnieść należy, że w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Tymczasem powód i tej okoliczności nie udowodnił, a jest to ważne także dla ustalenia, że nabywca wierzytelności nie jest w korzystniejszej sytuacji dowodowej niż jej zbywca. Powód nie udowodnił, że nabył wierzytelność wobec pozwanej w konkretnej dochodzonej wysokości.

Nie dowodzi też ani legitymacji powoda ani zasadności i wysokości roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych. Należy zaznaczyć, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, uznał, że art. 194 u.f.i. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji RP. Orzeczenie to, będące konsekwencją wyroku TK z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09, OTK-A 2011, nr 2, poz. 12, odnoszącego się do dokumentów wystawianych przez banki na podstawie art. 95 ust. 1 pr. bank., oparte zostało na założeniu, że fundusz sekurytyzacyjny, będąc uprawnionym do nabywania wierzytelności od wszelkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, którym nie przysługują przywileje analogiczne do określonego w art. 194 u.f.i., znajduje się w toku postępowania cywilnego w niezasadnie uprzywilejowanej pozycji względem pozwanego, którego obciąża ciężar zaprzeczenia prawdziwości dokumentu urzędowego (art. 252 k.p.c.) posiadającego w tym postępowaniu szczególną moc dowodową. Powyższe uprzywilejowanie, nieznajdujące uzasadnienia w odniesieniu do podmiotów niezwiązanych w żaden sposób z realizacją zadań publicznych, narusza zasadę określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP rozumianą jako zapewnienie "równości broni" stron postępowania (por. wyroki TK z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171, oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12). W wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków TK z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09) oraz z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10) z dniem 20 lipca 2013 r. znowelizowano prawo bankowe oraz ustawę poprzez dodanie w jej art. 194 ust. 2 przesądzającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Dokumenty wskazane w ust. 1 komentowanego przepisu nie będą korzystały z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych. Zatem obecnie wyciąg z ksiąg funduszu stanowi li tylko oświadczenie wiedzy powoda, że rzekomo przysługuje mu opisana w wyciągu wierzytelność.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie udowodnił, iż przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Od tego obowiązku nie zwalnia powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić także należy, że domniemanie które zostało ustanowione w tym przepisie, a dotyczące zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy „nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44).

W tym stanie rzeczy zdanie się powoda na niezaprzeczenie jego twierdzeniom przez pozwaną nie zwalniało go od wykazania okoliczności przemawiających za zasadnością żądania. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być

świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności i powołane przepisy Sąd powództwo oddalił.

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3. (...).

O., dnia 12.10.2017 r.